

عنوان مقاله:

نگرشی بر مفهوم روانشناسی فرافکنی در مثنوی مولانا

محل انتشار:

کنفرانس ملی آینده پژوهی، علوم انسانی و توسعه (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 32

نویسندگان:

الهه جعفری - دانشجوی ارشد روان شناسی عمومی دانشگاه آزاد واحد رودهن

نسرین پیرانوند - نویسنده مسئول دانش آموخته ی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

فرافکنی یکی از مکانیسم های روان شناسی است که از طریق آن می توان به ضمیر و درون هر کس پی برد و شناخت نسبی از شخصیت وی به دست آورد . در بین سخنوران و اندیشمندان بزرگ ایران زمین کمتر کسی را می توان یافت که همانند مولانا جلال الدین محمد بلخی به جنبه های روان شناختی رفتار انسان توجه کرده باشد تا آن جا که د رجای جای آثار منظوم و منثور او بویژه در مثنوی معنوی تحلیل های روان شناسی و حتی برخی از مسائل و مفاهیم نوین این دانش نظیر «خود فریبی» «توجیه» ، فرافکنی و به کرات مشاهده می شود . مثنوی معنی منبع عظیم وان شناسی است که ویژگی هی شخصیتی ، علایق ، نگرش و انگیزه های آفرینش اثر را همراه با عومل آن منعکس می نماید در این مقاله انعکاس یکی از مفاهیم جدید روان شناسی یعنی، «فرافکنی» در آثار مولانا، بخصوص در تمثیل های نمادین او ، رد یابی شده و با استناد به شواهد مع=تعدد ، مدلل گردیده است و ضمن مشخص کردن مفهوم فرافکنی ، منبع و سرچشمه فرافکنی و علل بروز آن در مثنوی ذکر شده است .

کلمات کلیدی:

فرافکنی ، توجیه ، روان شناسی شخصیت ، مثنوی ، مولوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/451948>

